

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/80/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6314203125
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6314203125.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a sudcov JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Ivica Hanuskovej, v spore žalobkyne T. A., nar. XX. XX. XXXX, bydliskom G. B. XXX, zastúpenej P. V. I., advokátkou, T. kancelária v B., ul. G. 5, proti žalovanej Q. republike, za ktorú koná Q. pozemkový fond so sídlom v B., B. XX, D.: XX XXXX XXX, o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu v Brezne č. k. 6C/58/2014-137 zo dňa 14. 11. 2017 takto

rozhodol:

- I. Krajský súd rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým, v poradí druhým, rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v kat. úz. G. B., zapísanej na LV č. XXXX ako parc. registra „E“ č. XXXX, trvalé trávne porasty o výmere X.XXX m². Žalobu odôvodnila tým, že nehnuteľnosť nadobudla na základe uznesenia o dedičstve č. D XXX/XX zo dňa XX. XX. XXXX dedením po matke F. K., rodenej U., prv vydatej W.. Jej právny predchodca P. W. nadobudol pozemok ako prídelený tzv. osadníckeho pozemku. Otec žalobkyne aj so svojim bratom P. K. postavili na spornom pozemku v rokoch 1962-1963 dom, v ktorého jednej časti bývala rodina otca žalobkyne a v druhej časti rodina P. K.. Uvedené osoby na bývalom Miestnom národnom výbore v G. B. vybavili dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemkov. Žalobkyňa sa vydala a odsťahovala v roku 1971. Žalobkyňa sa pamätala, že otec aj s rodinou sporný pozemok obhospodarovali. Pozemok je zapísaný na žalovanú Slovenskú republiku v správe Slovenského pozemkového fondu.

2. Okresný súd zistil, že sporná nehnuteľnosť je vedná na LV XXXX ako parcela registra „E“ č. XXXX o výmere X.XXX m², v kat. úz. G. B. v prospech vlastníka Q. republika - Q. pozemkový fond v celosti. V pôvodnej evidencii v pozemno-knižnej zápisnici č. XX XXX pre obec G. B. boli vedené pozemky v prospech Československého štátu. Posledný vlastnícky zápis z 14. 06. 1949 bol v prospech G. štátnych lesov národný podnik, oblasť riaditeľstvo v B.. Prílohou pozemno-knižnej zápisnice je rozdeľovací plán osadníckych pozemkov, kde pozemok mapového čísla XXXXX/a/XXX vo výmere X.XXX m², lúka, je uvedený na meno P. W. s prírnením „A.“, bytom P. XX. Vo výpise zo spisu Z.-XX/XX bývalého Okresného súdu v Brezne, sa uvádza, že v spise sa nachádza návrh riaditeľa Štátnych lesov a statkov v Banskej Bystrici na odstúpenie štátnych pozemkov osadníkom do priameho vlastníctva v katastri obce G. B.. Návrh je evidovaný pod č. XXXX-III./XXXX a pod por. č. XXX bol pridelený pozemok na meno P. W. - A., P. č. d. XX, pozemnoknižné č. XXXXX/a/XXX, v rozsiahlosti X.XXX m² a hodnote XX,XX Kčs. Uznesením Okresného súdu v Brezne, sp. zn. Z.. XX/XXXX zo dňa 03. 05. XXXX bol pod por. č. XX uznaný za osadníka P. W. z č. d. XX. Matka žalobkyne F. K., rod. U., nar. XX. XX. XXXX a zomr. XX.

XX. XXXX zanechala závet, podľa ktorého bola vtedy maloletá žalobkyňa závetnou dedičkou pozemkov, nazvaných „prieloh Za X., lúka J. - A. a lúka X. A.“. V dedičskom rozhodnutí sp. zn. D XXX/XX zo dňa XX. XX. XXXX po poručiťke F. K., rod. U. bolo stanovené, že nadobúdateľkou je hlavná závetná dedička T. K. (žalobkyňa), keďže starší dedičia sú k obrábaniu pôdy nespôsobilí a za maloletú bude zatiaľ nehnuteľnosti obhospodarovat' otec. X. čestného vyhlásenia V. A., rod. W. zo dňa XX. XX. XXXX, P. W. (A.) zomrel XX. XX. XXXX a osadnícky pozemok ev. č. XXXX-III./a vo výmere X.XXX m², v lokalite X. A., zdedil jej otec V. W., ktorý zomr. XX. XX. XXXX. Po jeho úmrtí sa jej matka F. W., rod. U., druhý krát vydatá K. rozhodla, že pozemok dostane najmladšia dcéra T. K. ako maloletá dedička. V. A. vypočutá ako svedkyňa uviedla, že so žalobkyňou sú sestrami po matke. X. dostal jej starý otec P. P. W., ktorý pracoval u lesov ako osadnícky pozemok. X. neskôr zdedila ich matka F. W., ktorá pred smrťou v závete pozemok odkázala žalobkyňi. F. sa druhý krát vydala a jej druhý muž T. K., otec žalobkyne pozemok kosil. V potvrdení H. G. B. zo dňa XX. XX. XXXX sa uvádza, že parc. reg. „E“ č. XXXX, trvalé trávne porasty o výmere X.XXX m², zapísaná na LV XXXX pre kat. úz. G. B. sa nachádza v časti obce, označenej miestnym názvom „X. A.“. X. identifikácie parciel katastrálneho odboru H. úradu B. zo dňa XX. XX. XXXX pozemok osadníckeho elaborátu je totožný s parcelou registra „E“ č. XXXX, trvalé trávne porasty o výmere X.XXX m², evidovanou na LV XXXX ako aj s pozemkami parc. registra „C“ č. XXXX/X, zast. plochy a nádvoria o výmere XXX mX evidovanou na LV XXXX, parc. registra „C“ č. XXXX/X, zast. plochy a nádvoria o výmere XXX mX evidovanou na LV XXXX, parc. registra „C“ č. XXXX/X, trvalé trávne porasty o výmere XXX mX evidovanou na LV XXXX a časť parc. registra „C“ č. XXXX/X, trvalé trávne porasty evidovanou na LV XXXX (č. I. X).

3. H. súd mal preukázané, že pôvodná pozemno-knižná parc. č. XXXXX/a/X, z ktorej bola vydelená plocha pre osadnícky pozemok, označený v osadníckom elaboráte pod č. XXXXX/a/XXX sa podľa identifikácie parciel v jednej časti zhoduje s parc. reg. „E“ č. XXXX, o výmere X.XXX m², ktorá je predmetom konania. Z. pochýb, že právnomu predchodcovi žalobkyne P. P. W. s prírnením A., bytom P. XX mala byť uvedená plocha pridelená. X. nehnuteľnosti sa mohlo uskutočniť iba podľa zák. č. XXX/XXXX Zb. o úprave pomerov vzniknutých z usídlenia osadníkov a to rozhodnutím súdu a následným zápisom do pozemkovej knihy. X. predchodca žalobkyne uvedeným postupom vlastníctvo k spornému pozemku nenadobudol. L. titulom nadobudnutia mohlo byť vydržanie pozemku P. P. W., alebo jeho právnymi nástupcami. P. syn V. W. zomrel v roku XXXX a matka žalobkyne (manželka V. W.), ktorá spornú nehnuteľnosť odkázala žalobkyňi, zomrela v roku XXXX. Do XX. XX. XXXX platilo pre vydržanie uhorské obyčajové právo, ktoré pre vydržanie nehnuteľností vyžadovalo pokojnú držbu po dobu XX rokov. Od XX. XX. XXXX platil stredný H. zákonník, ktorý vyžadoval oprávnenú a nepretržitú držbu v trvaní XX rokov. Ak vydržacia doba začala plynúť pred XX. XX. XXXX, skončila v prípade dlhšej lehoty podľa predošlej právnej úpravy, uplynutím dlhšej lehoty, počítanej odo dňa, kedy začala plynúť. H. právne úpravy vyžadovali okrem nepretržitej držby po stanovenú dobu aj dobromyseľnosť, resp. presvedčenie nadobúdateľa, že mu nehnuteľnosť patrí do vlastníctva. V prípade P. P. W. mohol byť takou okolnosťou návrh na pridelenie osadníckeho pozemku, ktorý ale nebol realizovaný. P. právny nástupca V. W. a po ňom matka žalobkyne F. K., rod. U. mohli byť presvedčení o svojom vlastníctve na základe toho, že pozemok mal byť pridelený ich právnomu predchodcovi P. P. W.. U menovaných osôb žalobkyňa nepreukázala ich presvedčenie o vlastníctve sporného pozemku. U V. W. absentuje akýkoľvek dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodíť jeho vedomosť a presvedčenie, že bol vlastníkom sporného pozemku. L. rozhodnutie po poručiťke F. K., rod. U., matke žalobkyne z roku XXXX síce svedčí, že sporný pozemok odkázala žalobkyňi, avšak z listiny nevyplýva, na základe čoho bola táto poručiťka presvedčená o svojom vlastníctve. I. nemohol byť odkázaný majetok, ktorý poručiťke v čase úmrtia nepatrí. Z vykonaných dôkazov vyplývalo, že právní predchodcovia žalobkyne sporný pozemok do vlastníctva nenadobudli. A. vlastnícka kontinuita titulom dedenia v prospech žalobkyne neexistuje, žalobkyňi nemohol byť odkázaný majetok, ktorý poručiťke, jej matke nepatrí.

4. H. súd sa ďalej zaoberal otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva priamo žalobkyňou vydržaním a dospel k záveru, že ani k vydržaniu práva nedošlo. Po vydaní rozhodnutia o dedičstve po matke žalobkyne, poručiťke F. K., rod. U., sa v mene žalobkyne ujal držby sporného pozemku otec T. K., ktorý mohol byť od XX. XX. XXXX dobromyseľný, že užíva vlastníctvo patriace žalobkyňi, ale k XX. XX. XXXX (účinnosťou H. zákonníka č. XX/XXXX Zb.), pred uplynutím XX ročnej vydržacej doby, prestali platiť ustanovenia Q. H. zákonníka o vydržaní. K spornému pozemku bolo možné vydržať vlastnícke právo znovu až od XX. XX. XXXX. I. sa podľa vlastnej výpovede pred súdom dozvedela o tom, že sporný pozemok zdedila po matke až po smrti otca v roku XXXX. I. síce mohla od XX. XX. XXXX pokračovať v splnení podmienok pre vydržanie po svojom zomrelom otcovi, ale prekážkou dobromyseľnosti bola L. o

zriadení práva osobného užívania, spísaná XX. XX. XXXX, ktorá sa týka pozemku, ktorý bol vyčlenený z pôvodnej spornej pozemko-knižnej parcely, lúky „X. kopčokom“. Z uvedenej dohody vyplýva, že do osobného užívania bol pridelený pozemok, ktorý nie je vlastníctvom žalobkyne, či jej právnych predchodcov, ale vo vlastníctve štátu. H. žalobkyne, ktorý bol účastníkom tejto dohody si tak musel byť od XX. XX. XXXX vedomý, že nie on, ani jeho dcéra, sú vlastníkami sporného pozemku, a od XX. XX. XXXX žalobkyňa ani jej otec nemohli byť vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im sporný pozemok patrí.

5. Na právne zdôvodnenie okresný súd uviedol § 134 H. zákonníka, I., ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania podľa § 255 ods. X C. nepriznal, lebo žiadne trovy neuplatnil.

6. I. vo včas podanom odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci. R., že po zrušení predošlého rozhodnutia okresného súdu sa mala vyriešiť otázka nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyne vydržaním. I., že po smrti V. W. v roku XXXX sa držby predmetného pozemku dobromyseľne chopila matka žalobkyne, ktorá ho užívala do svojej smrti do roku XXXX, čo vyplýva z dedičského rozhodnutia. V mene vtedy maloletej žalobkyne sa v roku XXXX dobromyseľne chopil držby jej otec T. K., ktorý ho so súhlasom a s vedomím žalobkyne užíval do svojej smrti XX. XX. XXXX. L. s. č. XXX bol postavený na časti spornej parcely na prelome XX-XX tých rokov a so súhlasom žalobkyne, preto neobstojí záver okresného súdu, ktorý založil rozhodnutie na tom, že žalobkyňa nemohla byť dobromyseľná vo svojej držbe aj preto, že v roku XXXX bola z predmetnej pozemko-knižnej parcely odčlenená časť osobám, vrátane jej otca T. K. a jeho manželky, kedy malo byť pre žalobkyňu nepochybné, že ide o pozemok vo vlastníctve štátu. K vydržaniu vlastníckeho práva u žalobkyne došlo podľa stredného H. zákonníka platného do XX. XX. XXXX. Ak by nadobudnutie vlastníckeho práva v tom čase nebolo možné, žalobkyňa splnila podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 v spojení s § 872 H. zákonníka, v znení platnom od XX. XX. XXXX, kedy bolo možné započítať nepretržitú držbu oprávneného držiteľa a jeho právneho predchodcu aj pred účinnosťou tohto zákona. V zmysle § 130 H. zákonníka v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Z uvedených dôvodov navrhla, aby krajský súd žalobe vyhovel, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V replike na vyjadrenie žalovaného žalobkyňa zotrvala na dôvodoch podaného odvolania.

7. I. vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. R., že s poukazom na vykonané dokazovanie neboli splnené zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníctva žalobkyne vydržaním. I. sa stotožňuje s právnym posúdením veci zo strany okresného súdu. V. žalobkyne bol dostatočný a v kontexte s ďalšími dôkaznými prostriedkami bol zistený skutkový stav, ktorý bol podkladom rozhodnutia.

8. A. súd ako súd odvolací (§ 34 C.) prejednal odvolanie žalobkyne viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. X C.) na pojednávaní (§ 385 ods. X C.), na ktorom zopakoval dokazovanie, vypočul žalobkyňu a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. X C. potvrdil, pretože rozhodnutie je vecne správne.

9. Na pojednávanie na odvolacom súde boli strany sporu riadne a včas predvolané. I. svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

XX. I. zotrvala na dôvodoch odvolania. I., že sporné nehnuteľnosti zdedila v roku XXXX ako závetná dedička. L. konanie po matke žalobkyne skončilo vydaním rozhodnutia o nadobudnutí dedičstva, čo vyplýva z predloženého dedičského registra štátneho notárstva v B., ktoré žalobkyňa vyžiadala z archívu, ako aj platobného výmeru o súdnom poplatku z prejednávania dedičstva. X. má súd za to, že nehnuteľnosti žalobkyňa nenadobudla dedením, týmito disponovala jej matka, ktorá spísala závet a poručila žalobkyňi. Už matka žalobkyne bola dobromyseľná, preto držbu až do roku XXXX treba započítať a žalobkyňa nehnuteľnosti nadobudla vydržaním. Na odvolacom súde žalobkyňa tvrdila, že od malička vedela, že predmetné nehnuteľnosti zdedila po matke. X. realizácii stavby domu v roku XXXX si jej otec pýtal súhlas od žalobkyne so stavbou na jej pozemku, v takom prípade jej sľúbil polovicu domu, ale sľub nedodrжал a dom dal zlegalizovať až v XX. rokoch. Na vysvetlenie rozporu v tvrdeniach žalobkyne s jej výpoveďou na pojednávaní na okresnom súde dňa XX. XX. XXXX, kedy žalobkyňa do súdnej zápisnice uviedla, že o uznesení súdu (dedičskom rozhodnutí) sa dozvedela až po smrti otca a keď dosiahla plnoletosť,

nikto jej nehovoril, že niečo zdedila, žalobkyňa uviedla, že sudca ju na pojednávaní riadne nevypočul. F. uviedla, že dedičské rozhodnutie po matke jej dala sestra V. po smrti otca v roku XXXX.

X. § X29 ods. 1 H. zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

X. § X30 ods. 1 H. zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. X. pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

X. § X34 ods. 1 H. zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

X. § 114 zák. č. XXX/XXXX Zb., ďalej len „stredný H. zákonník“, v prípadoch, v ktorých tak zákon ustanovuje, prechádza vlastníctvo priamo zo zákona alebo výrokom súdu, úradu alebo orgánu verejnej správy. Ak ide o vec nehnuteľnú, zapíše sa tiež prechod vlastníctva v pozemkovej alebo železničnej knihe alebo sa na súde uloží listina.

X. § 115 stredného H. zákonníka vydržaním možno nadobudnúť vlastnícke právo, ak nejde o nescudziteľné veci, ktoré sú v socialistickom vlastníctve.

X. § 143 stredného H. zákonníka držiteľom je, kto s vecou nakladá ako so svojou alebo kto vykonáva právo pre seba.

X. § X45 ods. 1 stredného H. zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. X. § 145 ods. X v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

XX. H. žalobkyne nebolo dôvodné. H. súd ani po zopakovaní dokazovania a výsluchu žalobkyne nemal dôvod zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu o určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. I. vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti odvodzovala z dedičského rozhodnutia po svojej matke, ktorá jej pozemok odkázala závetom. Už v predošlom rozhodnutí č. k. XC/XX/XXXX-XX z XX. XX. XXXX sa okresný súd v potrebnom rozsahu vysporiadal s otázkou, prečo nedošlo k zápisu vlastníckeho práva pôvodne osadníckeho pozemku na niektorého z právnych predchodcov žalobkyne. V zrušujúcom uznesení č. k. XX Co/XXX/XXXX-XXX z XX. XX. XXXX odvolací súd konštatoval, že okresný súd urobil správny záver o tom, že právni predchodcovia žalobkyne sporný pozemok do vlastníctva nenadobudli, ale rozhodnutie o zamietnutí žaloby bolo predčasné, pretože sa rovnako dôsledne nezaoberal tým, či predložené dedičské rozhodnutie po matke žalobkyne mohlo alebo nemohlo byť čo aj neperfektným právnym titulom, na základe ktorého sa žalobkyňa mohla dôvodne domnievať, že vlastnícke právo k spornému pozemku sama nadobudla vydržaním. A. v tom čase bola žalobkyňa maloletá, okresný súd sa mal zaoberať tým, či v prospech žalobkyne až do nadobudnutia jej plnoletosti svedčili všetky právne významné skutočnosti, potrebné pre vydržanie, či osoby konajúce za maloletú žalobkyňu, ktoré boli povinné spravovať jej majetok, mohli byť presvedčené o dobromyseľnej držbe spornej nehnuteľnosti po celú vydržaciú dobu, stanovenú pre vydržanie nehnuteľností už podľa právnej úpravy tzv. stredného H. zákonníka.

XX. X. vydržanie vlastníckeho práva je rozhodujúce zodpovedať otázku hodnovernosti domnelého, právne neperfektného titulu nadobudnutia vlastníctva, preukázať nepretržitú oprávnenú držbu a dobromyseľnosť oprávneného držiteľa počas plynutia vydržacej doby, ktorá je pri spornej nehnuteľnosti v posudzovanej veci stanovená na XX rokov. H. súd založil svoje rozhodnutie o prelomení dobromyseľnosti užívania spornej nehnuteľnosti na tom, že otec žalobkyne uzavrel dohodu o zriadení práva osobného užívania, spísanú dňa XX. XX. XXXX, ktorá sa týka pozemku, ktorý bol vyčlenený z pôvodnej spornej pozemko-knižnej parcely, čo preukazuje jeho vedomosť o tom, že on, ani jeho dcéra (žalobkyňa), nie sú vlastníkami sporného pozemku, že pridelený pozemok nie je vlastníctvom žalobkyne, či jej právnych predchodcov, ale vo vlastníctve štátu. K. ak po vydaní dedičského rozhodnutia po matke žalobkyne začala plynúť vydržacia doba, táto do XX. XX. XXXX, kedy nadobudol účinnosť H. zákonník č. XX/XXXX Zb. neuplynula a žalobkyňa ani jej otec nemohli byť vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im sporný pozemok patrí. R. záver, že žalobkyňa nespĺnila podmienky

nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 v spojení s § 872 H. zákonníka, v znení platnom od XX. XX. XXXX bol správny aj keď čiastočne z iných dôvodov, ako uviedol okresný súd.

XX. H. súd opomenul rozlíšenie právneho postavenia žalobkyne, ktorej svedčil neperfektný titul nadobudnutia vlastníckeho práva dedičským rozhodnutím od právneho postavenie jej otca, ktorý sa v mene maloletej žalovanej chopil držby nie ako oprávnený užívateľ podľa § 443, § 145 stredného H. zákonníka, (§ 129 ods. 1 H. zákonníka), ale od začiatku právo držby vykonáva ako detentor v prospech žalobkyne. R. záver vyplýva aj z dedičského rozhodnutia sp. zn. D XXX/XX zo dňa XX. XX. XXXX, podľa ktorého za maloletú žalobkyňu bude nehnuteľností obhospodarovať otec. K. pozemok užíval od začiatku s vedomím, že ho zdedila žalobkyňa. X. si v roku XXXX na pozemku legalizoval vlastnícke právo k stavbe domu voči štátu a nie voči žalobkyňi, táto skutočnosť nemá na posúdenie veci sama osebe význam.

XX. X. vznik držby je potrebné preukázať dva predpoklady: vôľu s vecou nakladať ako s vlastnou (subjektívny prvok) a faktické ovládanie veci (objektívny prvok). G. ovládaním veci nie je len fyzické ovládanie veci, postačuje výkon právneho panstva nad vecou, preto držiteľom pozemku je aj ten, kto vykonáva držbu prostredníctvom inej osoby. V posudzovanej veci bol takou osobou otec žalobkyne, ktorý by tak musí konať so súhlasom žalovanej ako oprávneného držiteľa. K. súhlas daný svojmu otcovi žalobkyňa, ktorej svedčil neperfektný dedičský titul nepreukázala. I. nepreukázala, že jej otec sa choval k žalobkyňi ako k vlastníčke sporného pozemku iba tým, že sporný pozemok kosil a užíval pre vlastnú potrebu. Z., ako uviedol aj okresný súd, otec žalobkyne vysporiadal v roku XXXX svoje vlastnícke právo k pozemku pod rodinným domom, ktorý mal postaviť na spornom pozemku dohodu o zriadení práva osobného užívania. I. na odvolacom súde nepresvedčivo uviedla, že otec si pri stavbe domu pýtal súhlas od žalobkyne so stavbou na jej pozemku, a sľúbil jej polovicu domu, ale sľub nedodrжал a dom dal zlegalizovať až v XX. rokoch. I. však dovtedy uvádzala, že o uznesení súdu (dedičskom rozhodnutí) sa dozvedela až po smrti otca v roku XXXX a ani keď dosiahla plnoletosť, nikto jej nehovoril, že niečo zdedila. H. súd nemohol neviať do úvahy tvrdenie žalobkyne, ktoré uviedla zhodne na okresnom súde aj v odvolacom konaní, že dedičské rozhodnutie po matke jej dala sestra V. po smrti otca v roku XXXX. R. skutočnosti však nasvedčujú tomu, že žalobkyňa do prevzatia dedičského rozhodnutia v roku XXXX vôbec nevedela o tom, že spornú nehnuteľnosť zdedila, preto nemohla ani preukázať, že po vydaní dedičského rozhodnutia v roku XXXX až do roku XXXX mala vôľu so spornou nehnuteľnosťou nakladať ako s vlastnou (subjektívny prvok). D. za splnenia uvedeného predpokladu by bolo možné žalobkyňi započítať to, že nehnuteľnosti fakticky užíval jej otec. H. žalobkyne bol po celú dobu len detentor, nemohol teda pozemok užívať ako svoj vlastný, ale ako pozemok patriaci žalobkyňi, z toho dôvodu sám nemohol byť ani dobromyseľný užívateľ. T. detentor nemohol spôsobiť v prospech žalobkyne ani čiastočne žiadne právne následky vydržania, ani účinky potrebné pre plynutie vydržacej doby. To, že otec žalobkyne aj s rodinou sporný pozemok obhospodarovali pre dobromyseľnosť žalobkyne nestačí, keď v tom čase žalobkyňa nevedela, že pozemok jej vlastnícky patril.

XX. X. zamietnutie žaloby bolo rozhodujúce zistenie, že žalobkyňa sa dozvedala o tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, až po smrti otca v roku XXXX, preto si nemohla započítať dobromyseľnosť a užívanie pozemku právnym titulom dedenia od roku XXXX, ale len od času, kedy sa skutočnosti potrebné pre vydržanie práva skutočne dozvedela, teda od roku XXXX, čo však pre úspešnosť žaloby nepostačovalo. P. dôkazom, okrem vlastných rozporných tvrdení žalobkyne, bol závet jej matky, ktorý je súkromnou listinou. R. dôkaz popri verejnej evidencii sporných nehnuteľností, svedčiacich v prospech žalovaného sám osebe neobstojí. I. by splnila účinky vydržania iba v prípade, ak by preukázala, že od začiatku vedela o tom, že rozhodnutím o dedičstve nadobudla spornú nehnuteľnosť, ktorá vlastnícky nepatrila jej matke poručiteľke. I. však aj na odvolacom súde uviedla, že o dedičskom rozhodnutí sa dozvedela až po smrti svojho otca. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

XX. H. súd potvrdil aj výrok o trovách prvostupňového konania, v ktorom bol úspešný žalovaný, ale žiadne trovy mu nevznikli.

XX. O nároku na náhradu trov konania súd rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. X C.). I. v odvolacom konaní nebola úspešná a žalovanému žiadne účelné trovy v zmysle § 255 ods. X C. nevznikli. Z toho dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

XX. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

J. bolo prijaté v senáte pomerom hlasov X : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP.